

การพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความเพื่อพัฒนาทักษะทักษะการเขียน สำหรับนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนครนายกวิทยาคม อ.เมืองนครนายก จ.นครนายก

Development of essay writing skills to improve writing skills. For
Mathayom Suksa 5 students Nakhonnayok Witthayakhom School

ปิ่นทนต์ อ่องทับน้ำ**

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้มุ่งศึกษาการสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ
สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการเขียน
เรียงความ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ
84.20/83.78 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลัง
เรียนเมื่อใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .05

Abstract

This research focuses on the creation and development of an essay
writing practice. For mathayom suksa five students, the research found that
Essay Writing Practice For students in the fifth grade, the efficiency was
84.20 / 83.78, which was in line with the criteria. Learning Achievement of
Students After Learning Using Essay Writing Skills For the mathayom suksa
five students after the test, they were significantly higher than the criterion
of 80% at .05 level.

**นักศึกษานิเทศศาสตร์ สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
รามคำแหง
หมายเหตุ : คำสำคัญ (Key Words) ได้แก่ (1) การใช้แบบฝึกทักษะ (2) การ
เขียนเรียงความ

บทนำ

ภาษาเป็นมรดกล้ำค่าทางวัฒนธรรมที่ทุกคนภาคภูมิใจเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อความหมาย ช่วยสร้างความเข้าใจให้ตรงกันและถ่ายทอดความรู้สึกที่ดีต่อกันระหว่างคนในชาติ ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทย มีความสำคัญทางด้านการติดต่อสื่อสาร การถ่ายทอดวัฒนธรรม การศึกษาเล่าเรียน การปกครอง ภาษาไทยมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตและ ความเป็นปึกแผ่นของสังคมไทย คนไทยจำเป็นต้องตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยต้อง จัดการศึกษาและฝึกฝนให้คนไทยมีทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูดให้มีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร การเรียนรู้ การเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างคนในชาติ รวมถึงการสร้างเอกภาพของไทย เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง ชุมชน สังคม และประเทศ

การเรียนการสอนภาษาไทยต้องอาศัยทักษะพื้นฐานที่สัมพันธ์กัน 4 ทักษะ คือ การอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด ซึ่งทักษะการเขียนถือว่าเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากกว่า ทักษะอื่น (พิตรวัลย์ โกวิทวที, 2537) ทักษะการเขียนมีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตประจำวัน ช่วยสื่อความหมายถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจของตนเองออกมาเป็นตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ (วรรณิ โสมประยูร, 2539) การเขียนจึงเป็นทักษะหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อ การดำเนินชีวิต อีกทั้งการเขียนเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยพัฒนาให้นักเรียนบรรลุเป้าหมาย ในการศึกษา เพราะในการศึกษาทุกวิชาต้องอาศัยการเขียนเป็นพื้นฐาน (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, 2532) ดังนั้นการเขียนโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์จึงเป็นการเขียนที่ ช่วยพัฒนานักเรียน 2 ด้าน ได้แก่ การฝึกทักษะความคิดและการฝึกทักษะทางการเขียน ที่จำเป็นต้องได้รับการกระตุ้นและส่งเสริมให้นักเรียน

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งนอกจาก

จะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนโดยตรงแล้วยังเป็นแนวทางการพัฒนา สื่อการจัดการเรียนรู้
ทักษะการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ สำหรับนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะในการเขียนเรียงความของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

สมมุติฐาน

1. แบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. ทักษะในการเขียนเรียงความของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้แบบ
ฝึกทักษะการเขียนเรียงความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนนครนายกวิทยาคม อำเภอเมืองนครนายก จังหวัดนครนายก
 2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนครนายกวิทยาคม อำเภอเมืองนครนายก จังหวัดนครนายก
ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 40 คน ได้มาโดยการ
เลือกตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling) โดยมีเงื่อนไขตามความสมัครใจ
- ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ**

1. ผลการวิจัยจะทำให้ได้แบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความที่มีประสิทธิภาพ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2. เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ ในระดับชั้นอื่นๆต่อไป

การทบทวนวรรณกรรม

ความหมายของการเขียนเรียงความ

ประสาร บุญเฉลียว (2555) การเขียนเรียงความคือ การนำถ้อยคำมาผูกประโยคแล้วเรียบเรียงเป็นเรื่องราว เพื่อแสดงความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิด และประสบการณ์ของผู้เขียน พุดชา นุสติ (2551) กล่าวถึงความหมายของการเขียนเรียงความว่า การเขียนเรียงความ คือ การแสดงความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจของผู้เขียนให้ผู้อื่นทราบ การแสดงออกดังกล่าวนี้ย่อมทำได้ด้วยการเขียนเป็นตัวหนังสือจะพูดก็ดี จะเขียนเป็นตัวหนังสือก็ดี เราย่อมหยิบเอาถ้อยคำมาเรียงลำดับกันเป็นข้อความสั้นๆเรียกว่า ประโยค

สรุปได้ว่าการเขียนเรียงความ คือ การที่ผู้เขียนถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก นึกคิด และประสบการณ์ของตนเอง โดยหยิบเอาถ้อยคำมาเรียงลำดับกันเป็นข้อความ

ลักษณะของการเขียนเรียงความ

จาคอบส์ (Jacobs, 1981) กล่าวว่า ลักษณะในการเขียนเรียงความ สรุปได้ 5 ประการ ดังนี้ เนื้อหา (Content) ได้แก่ ความรอบรู้ในเรื่องที่เขียน ความมีแก่นสาร การเขียนขยายใจความได้อย่างสมบูรณ์ การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization) ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อหาได้สมเหตุ สมผล มีการใช้คำหรือวลีเพื่อแสดงการเชื่อมโยงของข้อความ มีข้อความสนับสนุนความคิดนั้นได้อย่างกะทัดรัด ชัดเจน คำศัพท์ (Vocabulary) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับเนื้อความนั้น ๆ โดยสามารถใช้คำได้อย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ด้วย การใช้ภาษา (Language use) ได้แก่ การ

ใช้โครงสร้างของประโยคได้ถูกต้อง และคำนึงถึงหน้าที่ของคำ กลไกทางภาษา

(Mechanic) ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำได้อย่างถูกต้อง

กล่าวโดยสรุป ลักษณะสำคัญของการเขียนเรียงความ เพื่อให้เรียงความนั้นสามารถสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้สึก นึกคิด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้อย่างแจ่มแจ้ง ชัดเจน คือ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การใช้ภาษา และประโยชน์ที่ผู้อ่านจะได้รับจากการอ่าน และเรียงความนั้นๆต้องมีเอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพอีกด้วย

องค์ประกอบของการเขียนเรียงความ

ประสาร บุญเฉลียว (2555) กล่าวว่า องค์ประกอบของเรียงความ มี 3 อย่าง คือ คำนำ คือส่วนที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจในงานเขียน เป็นจุดเริ่มต้นที่จะโยงความสัมพันธ์ไปสู่เนื้อหา วิธีการเขียนคำนำมีหลายวิธี ส่วนจะเลือกวิธีใดนั้นควรพิจารณาให้เข้ากับเรื่องที่จะเขียนเป็นสำคัญ ส่วน ลัดดาวัลย์ สิงห์อุ้ม (2543) ได้แสดงความเห็นองค์ประกอบของเรียงความมี 3 ส่วนใหญ่ ๆ คือ

คำนำ เป็นส่วนแรกของเรียงความ ทำหน้าที่เปิดประเด็น ดึงดูดความสนใจ พิถีพิถัน คำนึงถึงเรื่องที่ตนจะเขียน เน้นศิลปะในการใช้ภาษา การเขียนคำนำ และเนื้อเรื่อง เป็นส่วนสำคัญและยาวที่สุดของเรียงความ ประกอบด้วย ความรู้ ความคิด และข้อมูลที่ผู้เขียนค้นคว้า และเรียบเรียงอย่างเป็นระบบ ระเบียบ การเขียนเนื้อเรื่องเป็นการขยายความในประเด็นต่าง

สรุป เป็นส่วนสุดท้ายหรือย่อหน้าสุดท้ายในเรียงความแต่ละเรื่อง ผู้เขียนจะทิ้งท้ายให้ผู้อ่านเกิด ความประทับใจ สอดคล้องกับเรื่องที่เขียน กระชับรัดกุม ซึ่งการเขียนสรุปมีหลายวิธี เช่น ฝากข้อคิด และ ความประทับใจให้ผู้อ่านย้ำความคิดสำคัญของเรื่อง ชักชวนให้ปฏิบัติตาม ให้กำลังใจแก่ผู้อ่าน ตั้งคำถามที่ชวนให้ผู้อ่านคิดหาคำตอบ และยกคำพูด คำคม สุภาษิต หรือบทกวี

หลักการสอนการเขียนเรียงความ

พุดซา นุสติ (2551) กล่าวถึงหลักการสอนการเขียนเรียงความ ครูผู้สอนต้องให้ความสำคัญในการศึกษาวิชาเขียนเรียงความ โดยให้ผู้เขียนรู้จักวิธีการเลือกสรรถ้อยคำและลำดับความ เพื่อให้ได้เนื้อเรื่องที่ชัดเจน น่าฟัง น่าอ่าน รวมถึงการย่อหน้าที่ดี รู้จักใช้สำนวนภาษาให้น่าอ่านและประทับใจผู้อ่านด้วย การเขียนเรียงความเป็นการฝึกให้ผู้เขียนรู้จักใช้ความคิด ความเห็น และความรู้ของตนในการเขียนเรียบเรียงขึ้นเป็นเรื่องราว และถ่ายทอดความรู้สึกออกสู่ผู้อ่าน เมื่อผู้อ่านได้อ่านแล้วสามารถที่จะเข้าใจตามลำดับเนื้อความ ที่เป็นขั้นตอน ส่งผลให้เรียงความนั้นมีความสมบูรณ์

ศาสตราจารย์ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2540) เสนอแนวทางการเขียนเรียงความเพื่อให้นักเรียนเขียนเรียงความได้สมบูรณ์ ท่านได้นำเสนอไว้ว่า ขั้นตอนที่ควรเน้นในการเขียนเรียงความมี 3 ขั้นตอน คือ เขียนแนวคิดให้กระจ่าง ร่างโครงเรื่องให้เป็นระเบียบ และเรียบเรียงเนื้อความให้สมบูรณ์ การจะกำหนดแนวคิดได้นั้น นักเรียนจะต้องตีความจากหัวข้อเรื่องให้ได้ถูกต้องเสียก่อน ร่างโครงเรื่องให้เป็นระเบียบ วิธีคิดโครงเรื่องนั้น อาจใช้วิธีคิดออกมาเป็นประโยคย่อยก่อน แล้วจึงนำความคิดเหล่านั้นมาเรียงลำดับใหม่ให้ เมื่อได้หัวข้อของโครงเรื่องออกมาแล้ว นักเรียนก็จะมองเห็นแนวทางที่จะเขียนได้ชัดเจนขึ้น สิ่งที่จะช่วยนักเรียนได้คือ การตั้งคำถามเพื่อนำสนทนาไปสู่แนวคิดการเขียนโครงเรื่องให้ได้ ต้องยอมเสียเวลาในห้องเรียนสำหรับขั้นตอนนี้ เรียบเรียงเนื้อความให้สมบูรณ์เมื่อนักเรียนลงมือเขียนได้บ้างแล้ว บางคนอาจจะยังเขียนไม่ออก ต้องช่วยตั้งคำถามนำความคิดต่อไป แต่ถ้าได้พยายามแล้วนักเรียนยังเขียนไม่ได้อีก อาจต้องย้อนมาดูที่ปัญหาอื่นๆ และหาทางแก้ไข แล้วสอนเท่าที่นักเรียนจะสามารถทำงานได้โดยไม่รู้สึกรำคาญจนเกินไป เพราะวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่ต้องอาศัยทัศนคติ และพื้นฐานที่ดีร่วมกับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ บางครั้งอาจจะจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนกิจกรรมการเรียนการสอนบ้างเพื่อให้สอดคล้องกับผู้เรียน อย่างไรก็ตาม การเขียนเรียงความนี้ ต้องคำนึงถึงความรู้และประสบการณ์ของนักเรียนเป็นสำคัญ หัวข้อเรื่องต้องเหมาะสมแก่วัยและชั้นเรียน หรือ

เป็นสิ่งที่กำลังอยู่ในความสนใจ การเริ่มต้นเขียนต้องเริ่มจากง่าย และใกล้ตัวนักเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนเขียนได้ด้วยความมั่นใจ การเริ่มต้นที่ไม่ยากจะกระตุ้นให้นักเรียนอยากเขียน นับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และที่สำคัญที่สุดในการฝึกทักษะการเขียนเรียงความควรให้นักเรียนได้เห็นตัวอย่างการเขียนเรียงความที่ดีในหัวข้อเรื่องที่เหมาะสมกับเด็กและไม่ยาวนาน ให้นักเรียนสังเกตการใช้ภาษา ลำดับการเขียน เนื้อหา จากนั้นให้นักเรียนได้มีโอกาสทดลองเขียนดูบ้าง อาจจะให้เขียนคนเดียวหรือช่วยกันเขียนก็ได้

สรุปได้ว่า หลักการสอนการเขียนเรียงความ ครูผู้สอนควรฝึกให้นักเรียนเขียนเรียงความตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ เขียนแนวคิดให้กระจ่าง ร่างโครงเรื่องให้เป็นระเบียบ เรียบเรียงเนื้อความให้สมบูรณ์ รวมถึงการแสดงตัวอย่างให้ดู อีกทั้งครูต้องเน้นวิธีการเลือกสรรถ้อยคำ ลำดับความ เพื่อให้ได้เรียงความที่ชัดเจน น่าอ่าน และมี ความสมบูรณ์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

ความหมายของแบบฝึก

ขวัญตา ม่อมดี (2549 อ้างถึง คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2537) ให้ความหมายของแบบฝึกว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนประเภทหนึ่ง สำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและมีทักษะเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกอยู่ท้ายบทเรียน ในบางวิชาแบบฝึกหัดจะมีลักษณะเป็นแบบฝึกปฏิบัติงาน

นิตยา เมืองมิ่ง (2550) กล่าวว่าแบบฝึกหมายถึงชุดเสริมการเรียนรู้ที่ครูสร้างขึ้น เพื่อฝึกให้นักเรียนได้เรียนรู้ ทบทวนเนื้อหาที่เรียนเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนที่ได้เรียนรู้มาแล้ว ซึ่งเป็นการฝึกทักษะและเสริมความชำนาญและฝึกกระบวนการคิดมากขึ้น

ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกหรือแบบฝึกหัด หมายถึงแบบตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ

สกุณา เลิกนอก (2545) กล่าวว่าแบบฝึกเสริมทักษะ หมายถึงสื่อการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้นำความรู้ที่เรียนแล้วไปใช้เพื่อให้เกิดทักษะมากยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า ความหมายของแบบฝึกได้ว่า สื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งหรือชุดเสริมการเรียนรู้ที่ครูสร้างขึ้นสำหรับให้นักเรียนศึกษาและฝึกปฏิบัติ เป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและมีทักษะเพิ่มขึ้นช่วยฝึกกระบวนการคิดและพัฒนาความสามารถของนักเรียนจัดเป็นเครื่องมือสำคัญที่ครูสามารถนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยมีรูปแบบงานหรือกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อฝึกความสามารถของนักเรียนให้ได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียนนั้น

ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

ขวัญตา ม่อมดี (2549)กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกว่า ต้องมีจุดหมายที่แน่นอนว่าจะทำการฝึกทักษะด้านใด ควรใช้ภาษาง่าย ๆ และมีความน่าสนใจ เรียงลำดับจากง่ายไปยากมีเนื้อหาเหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน จัดกิจกรรมให้หลากหลายเพื่อดึงดูด ความสนใจ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อนักเรียนมากที่สุด

นิตยา กิจโร (2553 อ้างถึง Haress,n.d.)กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ว่าการเขียนแบบฝึกต้องแน่ใจในภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนและสร้างโดยใช้หลักจิตวิทยาในการเร้าและลักษณะของแบบฝึกที่ดีคือควรมีการตั้งจุดหมายในการสร้างแบบฝึกทักษะว่าจะฝึกทักษะด้านใดควรใช้ภาษาง่าย ๆ น่าสนใจและความท้าทายเรียงลำดับจากง่ายไปยาก คำนึงถึงจิตวิทยาด้านพัฒนาการของนักเรียนรวมถึงใช้ภาษาและเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียนควรจัดกิจกรรมที่หลากหลายใช้สำนวนง่ายๆ ฝึกให้คิดและสนุกสนานแบบฝึกควรเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่เรียนและมีคำชี้แจงสั้นๆที่ชัดเจน ศึกษาด้วยตนเองได้เวลาที่ใช้ควรมีความเหมาะสมไม่นานเกินไป สามารถพัฒนาทักษะนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ประโยชน์ของแบบฝึก

ขวัญตา ม่อมดี (2549)กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกว่า แบบฝึกช่วยในการฝึกหรือเสริมทักษะทางภาษา ทำให้จดจำเนื้อหาได้คงทนมีเจตคติที่ดีต่อทักษะภาษาไทย ทำ

ให้นักเรียนรู้คำศัพท์ความหมายของคำศัพท์ได้กว้างขวางมากขึ้น สามารถนำมาใช้แก้ปัญหาการอ่านและการเขียนเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มได้ดี สามารถนำแบบฝึกมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเองได้ ทำให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าของตนเอง เป็นเครื่องมือที่ครูผู้สอนใช้ประเมินผลการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดีว่านักเรียนเข้าใจมากน้อยเพียงใด ประโยชน์ของแบบฝึก ได้แก่ แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่จำเป็นต่อการฝึกทักษะของนักเรียน เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนช่วยส่งเสริมการใช้ทักษะให้ดีขึ้น ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล แบบฝึกทำให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าของตนเองสามารถบันทึกความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบระเบียบ จดจำเนื้อหาได้คงทนช่วยให้มีเจตคติที่ดีต่อทักษะที่ฝึก จนทำให้สามารถนำแบบฝึกมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเองได้ นอกจากนี้ยังทำให้ครูทราบถึงพัฒนาการและเห็นข้อบกพร่องในการเรียนของนักเรียน ทำให้แก้ไขปรับปรุงได้ทันที่ เพื่อให้นักเรียนประสบผลสำเร็จอีกทั้งยังช่วยให้ครูประหยัดเวลา ค่าใช้จ่าย และแรงงานในการเตรียมสร้างแบบฝึก นักเรียนไม่จำเป็นต้องเสียเวลาในการลอกโจทย์แบบฝึกหัด แบบฝึกจึงเป็นสื่อการสอนที่ช่วยลดภาระของครูและเสริมทักษะต่างๆของนักเรียนได้อย่างแท้จริง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

นางสาวพุดชา นุสติ (2551) ได้ศึกษาเพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลบุรีราชดาภิเชก จำนวน 50 คนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเรียงความกับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีทักษะการเขียนเรียงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการเขียนเรียงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

วัชรินทร์ รัตตะมณี (2554) ศึกษาการพัฒนาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/11 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม โดยการใช้นิเทศการกำหนดประเด็นหลัก เสริมประเด็นย่อย จำนวน 24 คน ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/11 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

งานวิจัยต่างประเทศ

Mayer(1955 อ้างใน มาลียา ระวังวงศ์, 2542) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลการใช้ภาพประกอบในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนเกรด 3 ผลปรากฏว่า การฝึกเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้ภาพประกอบ เป็นสิ่งเร้าที่ทำให้นักเรียนสามารถแสดงความคิดสร้างสรรค์ออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพและชัดเจนเต็มที่ ซึ่งควรแก่การนำไปใช้พัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้ดีขึ้นในครั้งต่อไป

Campbell & Willis (1978) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยจัดทำโครงการให้นักเรียนเกรด 5 ฝึกเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ วันละประมาณ 20 นาที โดยครูเป็นผู้กำหนดหัวข้อให้นักเรียนเขียนและอธิบายวิธีการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้กับนักเรียน และตรวจให้คะแนนผลงานความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนตามแนวของ Torrance อันประกอบด้วย ความคล่องในการคิด จำนวนทิศทางในการคิด และความคิดละเอียดลออ หลังจากนั้น 10 วันครูทดลองใช้แบบฝึกและเทคนิคการเสริมแรง ผลการศึกษาพบว่า คะแนนความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนพัฒนาขึ้นทั้ง 3 ด้าน และความก้าวหน้าที่ยังคงทนแม้นักเรียนจะไม่ได้รับการเสริมแรงอีกแล้วก็ตาม

จากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการพัฒนาทักษะเขียนเชิงสร้างสรรค์ในและต่างประเทศพบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สร้างอย่างมีประสิทธิภาพช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนควบคู่ไปกับการคิดเชิงสร้างสรรค์ได้เป็นอย่างดี โดยแบบฝึกควรถูกสร้างขึ้นด้วยวิธีการที่ถูกต้องตามขั้นตอน มีกิจกรรม สิ่งเร้า เช่น ภาพ

ภาษา เป็นต้น ที่เหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะและความพร้อมของนักเรียน ซึ่งนอกจากจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดทักษะ ความชำนาญด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์แล้ว ยังช่วยให้ครูประสบความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของตนอีกด้วย

วิธีการการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

โรงเรียนนครนายกวิทยาคมอำเภอ เมืองนครนายก จังหวัดนครนายกจำนวน 420 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนครนายกวิทยาคมอำเภอเมืองนครนายก จังหวัดนครนายก ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling) โดยมีเงื่อนไขตามความสมัครใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

1. แบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน สำหรับ

นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 ชุด

2. แผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้รายงานสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการทดลอง จำนวน 5 แผน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ ทั้ง 5 ชุด เป็นสื่อประกอบแผน

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (achievement test) วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

เครื่องมือวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 ชุด
2. แบบวัดทักษะการเขียนเรียงความสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
3. แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนเรียงความจำนวน 5 ชุด

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ

1. ศึกษาจุดประสงค์และรายละเอียดการจัดสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน และหลักสูตรสถานศึกษา
2. ศึกษาถึงปัญหาแนวคิด โดยศึกษาสภาพปัญหาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยสำรวจข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคล
3. วิเคราะห์หลักสูตรเนื้อหาที่จะใช้สอน โดยแบ่งเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลาที่ใช้สอนในแต่ละเรื่อง
4. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะเช่น ศึกษาวิธีการ หลักการ ทฤษฎี เทคนิควิธีการจัดทำแบบฝึกเสริมทักษะ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะ
5. สร้างแบบฝึกเสริมทักษะจัดทำรูปเล่มและนำไปใช้จำนวน 5ชุด
6. สร้างแบบประเมินแบบฝึกเสริมทักษะ ซึ่งเป็นแบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะ จำนวน 3 คน
7. นำแบบฝึกเสริมทักษะทั้ง 7 เรื่อง และแบบประเมินเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ
8. นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน มาหาค่าเฉลี่ยเทียบกับเกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด (2543 : 102-103) ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย

4.51 – 5.00

3.51 –4.50

ระดับความคิดเห็น

เหมาะสมมากที่สุด

เหมาะสมมาก

2.51 –3.50	เหมาะสมปานกลาง
1.51 –2.50	เหมาะสมน้อย
1.00–1.50	เหมาะสมน้อยที่สุด

และผลการประเมินมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.76 (S.D=0.42) ความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

9. นำแบบฝึกเสริมทักษะที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและ ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนครนายกวิทยาคม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 เพื่อหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้รายงานได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร และรายละเอียดการจัดสาระการเรียนรู้ ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน และหลักสูตรสถานศึกษาเพื่อให้เข้าใจถึงหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง แนวดำเนินการ อัตราเวลาเรียน และการวัดผลประเมินผล
2. ศึกษาโครงสร้างกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย วิเคราะห์หลักสูตรเนื้อหาที่จะใช้สอน โดยแบ่งเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลาที่ใช้สอนในแต่ละเรื่อง
3. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ เช่น วิธีสอน รูปแบบการจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน ที่นำมาประกอบการจัดกิจกรรม และวิธีการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้
4. จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ สำหรับการสอนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะโดยกำหนดรายละเอียดในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้สอนสะดวกในการนำไปใช้
5. ศึกษาวิธีการสร้างเครื่องมือวัดผลประเมินผล พร้อมทั้งจัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเป็นแบบ ประเมินชนิด 4 ตัวเลือก ได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎี วิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเอกสาร ที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
2. วิเคราะห์หลักสูตร จุดประสงค์และเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สร้างแบบฝึกเสริมทักษะแล้วสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตรเพื่อสร้างแบบทดสอบให้มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์
3. สร้างแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์ของแบบฝึกเสริมทักษะในแต่ละเรื่อง โดยสร้างไว้ 40 ข้อ ต้องการใช้จริง 30 ข้อ
4. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรง ของเนื้อหา ความเหมาะสมของภาษาตลอดจนประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เมื่อบันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อแล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์(IOC)ที่ต้องการวัด เพื่อคัดเลือกเอาข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัดตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป
5. นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา มาทำการทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนครนายกวิทยาคม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบรายข้อ โดยใช้เทคนิค 50 % แล้วเลือกเอาข้อทดสอบที่มีค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง .20 - .80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป และได้คัดเลือก

ข้อสอบไว้ จำนวน 30 ข้อ โดยจะคัดเลือกไว้ให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยการนำแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความที่มี การปรับปรุงแก้ไข มาตามลำดับ มาดำเนินการสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนครนายกวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเองใช้เวลาในการสอน 10 ชั่วโมง

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ของแต่ละเรื่อง ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแบบฝึกเสริมทักษะ ในแต่ละเรื่อง ก่อนจะดำเนินการสอน
 2. นำแบบฝึกเสริมทักษะ มาดำเนินการสอนกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในกิจกรรมการเรียนการสอน
 3. ทดสอบหลังเรียน เมื่อดำเนินการสอนเสร็จสิ้นแล้ว ทำการทดสอบหลังเรียนกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบวัด ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน
 4. เมื่อดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละเรื่องเสร็จสิ้นแล้ว
- ตรวจให้คะแนนการทดสอบในแต่ละเรื่อง นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ แปรผลหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะโดยวิธีการทางสถิติต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้รายงานได้ดำเนินการโดยนำข้อทดสอบมาตรวจคำตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ข้อ ให้ 0 คะแนนและทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

ผลการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ได้ดำเนินการนำแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 ชุด ที่สร้างขึ้นสมบูรณ์แล้วไปทดลอง กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนครนายกวิทยาคมจำนวน 30 รวมคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยของแต่ละชุดเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเรียงความ ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับคะแนนเกณฑ์ร้อยละ 80

การทดสอบหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.13 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเกณฑ์ กับคะแนนสอบหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าเกณฑ์คะแนนร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยของผู้วิจัยและผู้วิจัยอื่นๆ พบว่าชุดแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจและความสามารถในการเขียนเรียงความดีขึ้นกว่าเดิม แบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ สร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับนักเรียนที่มีความสนใจในการเขียนเรียงความมากขึ้น ประกอบกับชุดแบบฝึกมีความน่าสนใจ เรียนรู้จากเนื้อหาที่มีความง่ายและค่อยๆ เพิ่มระดับความยากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของธอร์นไคต์เรื่อง กฎการฝึกหัด โดยให้นักเรียนได้ฝึกฝนด้วยตนเอง นักเรียนมีโอกาสดำเนินการ ในการเขียนเรียงความ จึงทำให้นักเรียนมีทักษะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในการเขียน แบบฝึกหัดที่ดีจะส่งผลต่อการเรียนรู้ซึ่งตรงกับทฤษฎีของสกินเนอร์ เรื่อง กฎของการเสริมแรง โดยผู้วิจัยเสริมแรงด้วยการให้คำชมเชยสำหรับนักเรียนที่เขียนเรียงความได้น่าสนใจ การให้กำลังใจจะทำให้ผู้เรียนไม่ย่อท้อต่อการเรียนรู้ เกิดความพยายามในการที่จะทำให้อาชีพตนเองเกิดการพัฒนาด้านตนเองมากขึ้น มีการย้ำทบทวนและ

ทดสอบตนเองตลอดเวลา ถือเป็นลักษณะที่จำเป็นอย่างมากต่อการเรียนประเภทต้องฝึกทักษะเช่น สารวิชาภาษาไทย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีแนวคิดที่จะเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และผู้ที่สนใจค้นคว้าครั้งต่อไปดังนี้
ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

1. ชุดแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ เป็นแบบฝึกที่ทำให้นักเรียนทำแบบฝึกด้วยตนเอง จากการสังเกตพฤติกรรมขณะดำเนินการพบว่า นักเรียนมักมองข้ามขั้นตอนในการศึกษาใบความรู้ ฉะนั้นก่อนการฝึกครูควรฝึกวินัยให้กับนักเรียน โดยให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนเริ่มจากการศึกษาใบความรู้ จากนั้นจึงลงมือทำแบบฝึก พร้อมทั้งตรวจสอบความถูกต้องเฉลยทีละตอน

2. การนำชุดแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความไปใช้ ควรใช้กับนักเรียนในโรงเรียนการศึกษาขั้นพื้นฐานเพราะส่วนใหญ่จะขาดแคลนสื่อการสอน จากการสังเกตพบว่า นักเรียนไม่เคยทำแบบฝึกมาก่อนจึงไม่ชินกับการทำแบบฝึกด้วยตนเอง จึงมักถามครูโดยไม่อ่านคำชี้แจง ครูผู้สอนไม่ควรบอกแต่ควรให้นักเรียนศึกษาคำชี้แจงและตัวอย่างเพื่อสร้างนิสัยการเรียนรู้ใหม่

3. แบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นสามารถนำไปใช้ในการสอนซ่อมเสริมในเรื่องการเขียนให้กับนักเรียนที่มีปัญหาเรื่อง การเขียนความเรียง เพราะเนื้อนั้นจะเรียงลำดับความรู้จากง่ายไปยาก

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ.(2545) **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน**

พุทธศักราช 2551กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

กระทรวงศึกษาธิการ.กรมวิชาการ.(2556) **การจัดสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.**

กรุงเทพมหานคร : ครูสภา.

กระทรวงศึกษาธิการ. **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2544.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

- ทิตินา แคมมณี.(2550). การสอนจิตวิทยาการเรียนรู้ เรื่องศาสตร์การสอนองค์ความรู้
 เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.(พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ:
 สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประสาร บุญเฉลียว. (2555). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการคิด
 อย่างมีวิจารณญาณ ในโรงเรียนพระปริยัติธรรม.กรุงเทพมหานคร :
 อมรินทร์พริ้นติ้ง.
- พุดซา นุสดี. (2551).หลักการเขียนเรียงความ.กรุงเทพฯ : อี เค บุคส์.
- สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรรย์. (2536). วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา.
 กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรางค์ โค้วตระกูล.(2544:185-186).ศาสตร์การสอน.กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). การพัฒนาผลงานทางวิชาการสู่การ
 เลื่อนวิทยฐานะ. กรุงเทพฯ : อี เค บุคส์.